

זגם תשובות — תורה שבעל פה, מס' 005381, קיץ תשע"ח

הערה למעריך: דברים הכתובים בסוגריים אינם מחייבים את הנבחן.

פרק ראשון — במעגלי המשנה

על הנבחן לענות על חמש מן השאלות 1-7, ועל שאלות 8-9 — חובה.

על הנבחן לענות על חמש מן השאלות 1-7.

1. צדקה וחסד, מידות, אמת ויושר

א. (1) מתפייס בקלות.

(2) [אדם שכועס לעיתים רחוקות ("קשה לכעוס") אבל כשהוא כועס קשה לפייסו ("קשה לרצות") —] הפסדו שהוא

קשה לרצות יוצא בשכרו שהוא קשה לכעוס, כלומר ששכרו מרובה מהפסדו.

(עמ' 22-23)

ב. (1) סיבות להתרחק מן הכעס:

— כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה.

— כל הכועס — אם חכם הוא חוכמתו מסתלקת ממנו, ואם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו.

— בעלי כעס אין חייהם חיים.

— כל הכועס — כל מיני גהינום שולטים בו.

[הערה למעריך: די בסיבה אחת]

(2) יראה עצמו בפניהם שהוא כועס ותהיה דעתו מיושבת בינו לבין עצמו [כאדם שהוא מדמה כועס בשעת כעסו והוא

אינו כועס].

(עמ' 23-24)

2. ברכות

א. (1)

כותרת	אומר	מקרה	דין
כיצד מברכין על הפירות	[תנא קמא]	על פירות האילן	אומר בורא פרי העץ
	[תנא קמא]	ועל פירות הארץ	אומר בורא פרי האדמה
	[תנא קמא]	ועל הירקות	אומר בורא פרי האדמה
	רבי יהודה	ועל הירקות	אומר בורא מיני דשאים

(2) פירות הארץ — פרי שגדל באדמה [ויש לו זרע שממנו יצמח פרי]

ירקות — עלים הראויים לאכילה

(עמ' 40-41)

ב. (1) שמו של התנא: רבי יהודה.

לדעת רבי יהודה, יש לייחד ברכה לכל מין ומין, ומכיוון שיש הבדל בין פירות הארץ לירקות, יש לברך על כל אחד

מהם ברכה שמתאימה לו.

(2) אסור לאדם ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה כי לה' הארץ ומלואה, והנהנה בלא ברכה הוא כמועל בקודשים

[לקבל: כאילו גנב, לקח דבר בלי רשות].

(עמ' 41)

3. שבת

- א. (1)** דוגמה למקלקל: סותר בניין שלא על מנת לבנות.
מקלקל פטור כי מלאכתו אינה "מלאכת מחשבת", כלומר אינה מלאכה יצירתית ["דבמשכן היו כל המלאכות לתיקון ולא לקלוקל"].
- (2)** מקלקל פטור מן הכרת ומן הסקילה ומן הקורבן. [הערה למעריך: די בשני עונשים].
מי שקלקל במזיד מכים אותו מכת מרדות.
(עמ' 65-66)
- ב.** אם היה מת שחייב עליו קריעה — חייב, מפני שהוא מיישב נפשו באותה הקריעה והרי הוא כמתקן [לקבל: מפני שקיים מצווה] (עמ' 65).

4. מועדים — סוכות

- א. (1)** מקרה א — אדם יושב בפתח של סוכה גדולה ואוכל על שולחנו שבתוך הבית.
מקרה ב — אדם יושב בסוכה קטנה שמחזקת ראשו ורובו בלבד אך לא את שולחנו.
- (2)** הטעם של בית שמאי במקרה א — גזרה שמא יימשך אחר שולחנו.
הטעם של בית שמאי במקרה ב — גזרה שמא יימשך אחר שולחנו, א: סוכה שאינה מחזקת גם את שולחנו — אין עליה שם דירה כלל.
[הערה למעריך: די בטעם של בית שמאי באחד המקרים]
(עמ' 86-87)
- ב.** הגשמים היורדים (=שפיכת הקיתון) מראים שאין הקב"ה (=הרב) חפץ בקיום מצוות סוכה של ישראל (=העבד) [לקבל: שאין מעשיהם של ישראל רצויים לפני הקב"ה] (עמ' 88).

5. זהירות מפגיעה בממון הזולת ובמרחב הציבורי

- א. (1)** בורסקי — מעבדת עורות.
מרחיקים בורסקי מהעיר חמישים אמה.
- (2)** — רוח מזרחית מועטת בארץ-ישראל.
— רוח מזרחית אפשר שהיא מתקנת קלקול ריח עיבוד העורות שלא יזיק לבני אדם.
(עמ' 118)
- ב.** לדעת תנא קמא אין רשאים לעשות בורסקי לצפון העיר, ולדעת רבי עקיבא רשאים (שם).

6. ארץ ישראל ומצוותיה

- א.** משבועות ועד סוכות (עמ' 135).
- ב. (1)** פירות אלו הם הפירות המשובחים [פירות שבהרים הם "מוטעמים יותר מפירות שבעמקים", ותמרים שבעמקים הם "יותר מלאים מדבש"].
- (2)** כי עבר הירדן ניתן לישראל ע"י הקב"ה ולכן נחשב "פרי האדמה אשר נתתה לי" (דברים, כ"ו, י').
(עמ' 135)
- ג.** המטרה של קריאת הפסוקים בעת הבאת הביכורים היא שגם בזמנים טובים כאשר ישראל על אדמתם בזכות חסדי ה', עליהם לזכור את הזמנים הקשים לפני הכניסה לארץ ואת עבדות מצרים. זיכרון זה של חסדי ה' גורם לאדם להיות עניו, לא להתגאות ולא לבעוט בקב"ה (עמ' 136).

7. קטע שלא נלמד

- א. (1)** שני אנשים הפקידו מעות אצל אדם שלישי, אחד מהם הפקיד מאה זוז והשני הפקיד מאתיים זוז. לאחר זמן מה הם באו לתבוע את פיקדונותיהם, וכל אחד מהם טען שהוא הפקיד מאתיים זוז.
- (2)** הדין – האדם שהפקידו אצלו נותן לכל אחד מהם מאה זוז, והשאר נשאר אצלו עד שיבוא אליהו הנביא ויברר למי הוא שייך.
- הטעם – כל אחד מן המפקידים מקבל את סכום הכסף שברור שהוא הפקיד, והכסף שנתון בספק נותר אצל השומר.
- ב. (1)** ברור שאחד מן המפקידים משקר, ועל פי הדין שאמר תנא קמא המפקיד ששיקר אינו מפסיד אלא מקבל את כל הפיקדון שהפקיד, ואם כן לעולם לא יודה באמת.
- (2)** הדין – שני המפקידים אינם מקבלים כלום, וכל הכסף יהיה מונח עד שיבוא אליהו.
- הטעם – באופן זה גם השקרן מפסיד את מאה הזוז שהפקיד, וייתכן שבעקבות הפסד זה יודה באמת.

שאלת חובה. על הנבחן לענות על שניים מן הסעיפים א-ג.

8. א. תורה, מצוות ודרך ארץ

- (1) I.** גם כשאדם שרוי במצב של אכילת פת במלח, יש להמשיך ולעמול בתורה.
- II.** מצווה לאכול דווקא פת במלח.
- [הערה למעריך: על תת-סעיף זה – 60%]
- (2)** לקבל אחת מן התשובות הבאות:
- הקושי הוא זמני ובהמשך הקושי ייגמר, אָן: התורה אינה תלויה במצבים משתנים, אָן: מתוך הקושי מגיעים לצמיחה.

[הערה למעריך: על תת-סעיף זה – 40%]

(עמ' 10-12)

ב. תפילה

- (1)** תפילה מתאימה למקומות שיש בהם חשש סכנה גופנית או רוחנית ולא לבית המדרש שבו נמצאים תלמידי חכמים שמרבים שלום בעולם.
- (2)** התקלה שעלולה להיגרם היא שאנשים "קטני דעת" ייצאו לתרבות רעה כי הם אינם מסוגלים להבין נכונה את העומק של הדעות האמיתיות.
- (עמ' 33-34)

ג. מועדים – ראש השנה

- (1)** שלוש פעמים תקיעה תרועה תקיעה (כלומר שש תקיעות ושלוש תרועות).
- [הערה למעריך: על תת-סעיף זה – 40%]
- (2) I.** מנהג התקיעות לפני תקנת רבי אבהו היה שבכל מקום הייתה תרועה (יללה) באופן אחר [גניחות גסות או דקות או גסות ודקות].
- לא היה ישר בעיניו של רבי אבהו שיש הבדלים בין המנהגים ושנעשית התורה כשתי תורות.
- II.** בכל המקומות יתקעו לפי כל מנהגי התרועה: גניחות גסות (שברים), גניחות דקות וגניחות גסות ודקות – תש"ת, תר"ת ותשר"ת.
- [הערה למעריך: על תת-סעיף זה – 60%]
- (עמ' 76-78)

שאלת חובה. על הנבחן לענות על שניים מן הסעיפים א-ג.

9. מבוא לתורה שבעל פה

- א. (1) תקופת הזוגות הייתה באמצע תקופת בית המקדש השני, א: בתחילת תקופת התנאים (עמ' 10).
(2) כי האמוראים קיבלו על עצמם לא לחלוק על תנאים (עמ' 53; עמ' 25).
- ב. (1) חכם אחד היה נשיא הסנהדרין (ראש הישיבה), והחכם השני היה אב בית דין (עמ' 10).
(2) הליכה אחר הרוב (עמ' 62; עמ' 29).
[לקבל גם כללים נכונים נוספים]
- ג. (1) חושן משפט – דיני נזיקין ודיני ממונות (עמ' 26; עמ' 15).
(2) בית הלל היו נוחים ועלובים, והיו שונים דבריהם ודברי בית שמאי, והיו מקדימים את דברי בית שמאי לדבריהם (עמ' 61; עמ' 29).

פרק שני – גמרא מסכת בבא בתרא

על הנבחן לענות על חמש מן השאלות 10-16, על אחת מן השאלות 17-18, ועל שאלה 19 – חובה.

על הנבחן לענות על חמש מן השאלות 10-16.

10. "השותפין שרצו לעשות מחיצה" (דף ב, ע"א-ע"ב)

א. (1) לפי אפשרות א – שותפים רצו לבנות כותל ביניהם.

לפי אפשרות ב – שותפים רצו לחלוק את החצר.

(2) מסקנה מאפשרות א – היזק ראייה לאו שמיה היזק.

הגמרא הגיעה למסקנה זו מכיוון שעל פי אפשרות א בניית הכותל ביניהם מותנית בהסכמת שני השותפים ("רצו"),

אבל אם אחד מהם אינו רוצה לבנות כותל [אלא אומר שדי ביתדות עצים נמוכים], אי אפשר לחייב אותו לבנות

דווקא כותל, ואין השותף השני יכול לטעון "איני חפץ שתראה עסקי" – משמע שהיזק ראייה לאו שמיה היזק.

מסקנה מאפשרות ב – היזק ראייה שמיה היזק.

הגמרא הגיעה למסקנה זו מכיוון שעל פי אפשרות ב הסכמת שני השותפים לחלוק את החצר מחייבת אותם לבנות

דווקא כותל משום היזק ראייה – משמע שהיזק ראייה שמיה היזק.

ב. (1) הקושיה היא על אפשרות ב, מחיצה = פלוגתא.

(2) אילו המקרה הנדון היה שותפים שרצו לחלוק את החצר, הייתה המשנה צריכה לומר 'השותפין שרצו לחצות' ולא

"השותפין שרצו לעשות מחיצה".

11. סתירת בית הכנסת (דף ג, ע"ב)

א. (1) הנפקא מינה היא במקרה שיש בית כנסת אחר [ל**קבל**: מקום להתפלל בו]. לפי הטעם "משום פשיעותא" גם

במקרה זה אסור לסתור בית כנסת עד שבונים בית כנסת אחר כי יש חשש שיפשעו ולא יבנו. לפי הטעם "משום

צלויה" במקרה זה מותר לסתור בית כנסת לפני שבונים בית כנסת אחר כי יש מקום להתפלל בו.

(2) מותר לסתור בית כנסת לפני שבונים בית כנסת אחר כאשר יש חשש שבית הכנסת ייפול [מחמת תיוהא, ביקוע,

סדקים]. [ל**קבל**: כאשר יש בית כנסת לכל עונה מותר לסתור את בית הכנסת שאינו של העונה הנוכחית].

ב. (1) כאשר הלבנים של בית הכנסת החדש מסודרות ומוכנות לבנייה או כאשר קורות הגג משופות ומוכנות או

כאשר קורות הבניין מונחות – האם גם במקרים אלו חוששים "משום פשיעותא" ואסור לסתור את בית הכנסת

הישן עד שבונים את החדש?

(2) אסור לסתור בית כנסת גם במצבים הנזכרים בשאלת הגמרא, כי על אף שחומרי הבניין מוכנים לבנייה ייתכן

שיזדמן להם מקרה של פדיון שבויים וימכרו את חומרי הבניין וייתנו את הכסף לפדיון שבויים.

12. "המקיף את חברו משלוש רוחותיו" (דף ד, ע"ב)

א. (1) "דכיוון... חברה".

(2) המקרה – שלושת שדותיו של אדם אחד (=המקיף) הקיפו את שדה חברו (=הניקף) משלושה צדדים. המקיף גדר

את שלושת הצדדים שבהם שדותיו גובלים בשדה חברו, והניקף גדר את הצד הרביעי.

הטעם – גידור הצד הרביעי מוכיח שהוא מרוצה מן הגידור שגדר המקיף משלושה צדדים [ולכן הוא צריך להשתתף

בהוצאות של כל הגדרות שבינו לבין המקיף].

ב. (1) ["תנן"], "הא רביעית מחייבין אותו אימא סיפא".

(2) על פי דיוק הגמרא מן המשנה משמע שגם תנא קמא מסכים שאם גדר הניקף את הגדר הרביעית מחייבים את

הניקף להשתתף עם המקיף בהוצאות של כל הגדרות, אלא שהמחלוקת בינו לרבי יוסי היא על שיעור התשלום:

רבי יוסי סובר שמשלם "הכול", ותנא קמא סובר שמשלם פחות מזה. על פי חייא בר רב, "הכול" שאמר רבי יוסי

הוא "לפי דמי קנים בזול" ולא "לפי מה שגדר" – אם כן, לא ברור מהו ההבדל בין תנא קמא לרבי יוסי, כי אם

לתנא קמא אפילו דמי קנים בזול הוא לא משלם, אז כמה עליו לשלם?

13. גבייה מיתומים (דף ח, ע"א)

- א. (1)** רב שישא בריה דרב אידי הקשה: אולי לא יימצאו מים בבאר שלצורך כרייתה גבה רב פפא כסף מן היתומים, ואם כן יתברר שהגבייה מן היתומים לא הייתה כדין [כי אין להם הנאה], ויתומים קטנים אינם יכולים למחול על כספם. לכן לא היה צריך רב פפא לגבות מהם.
- (2)** רב פפא תירץ שאם יימצאו מים, הגבייה מן היתומים הייתה כדין, ואם לא יימצאו מים, הוא יחזיר ליתומים את כספם. באופן זה לא נזקקים כלל למחילתם של היתומים כי הכסף מוחזר להם.
- ב. (1)** הכלל הוא שכל דבר שיש ליתומים הנאה ממנו גובים בעבורו גם מהם.
- (2)** צדקה, פדיון שבויים.

14. הסכם בין שוחטים (דף ט, ע"א)

- א.** כל מי שישחט בהמה ביום הקבוע של חברו — יקנסו אותו בקריעת עור הבהמה.
- ב. (1)** "ולהסיע על קיצתם" — רשאים בני העיר לקנוס את העובר על תנאם (רש"י, ח, ע"ב, ד"ה "להסיע על קיצתם").
- (2)** השוחטים קבעו הסכם ביניהם, ומהברייתא משמע שיש תוקף להסכם הזה ויש לקנוס את העובר על ההסכם.
- ג.** לפי רב פפא, הדין של הברייתא הוא רק במקרה שאין אדם חשוב בעיר, אבל במקרה של השוחטים יש אדם חשוב בעיר — רבא — וכל ההסכמים צריכים להיות בפניו, ולכן להסכם שלא נעשה בפניו אין תוקף.

15. גרמא וחזקה בנזקין (דף כב, ע"ב-כג, ע"א)

- א. (1)** מקיזי הדם אינם מזיקים באופן ישיר לתמרים אלא רק באופן עקיף ("גרמא"), ואם כן מדוע יש להרחיקם?
- (2)** גם באופן עקיף אסור להזיק ולכן אפשר להרחיק את מקיזי הדם.
- ב. (1)** למקיזי הדם יש כבר חזקה להקיז דם מתחת הדקלים של רב יוסף, ואם כן הוא אינו רשאי להרחיק אותם משם.
- (2)** רב יוסף טוען שהוא אנין דעת ואינו יכול לסבול את כל הדברים המאוסים, ולכן אין חזקה לנזק שנגרם לתמרים שלו, כמו שאין חזקה לנזקים של עשן ושל בית הכיסא שהם מאוסים לכל אדם. מכיוון שאין חזקה לנזק שנגרם לתמרים על ידי מקיזי הדם, יש להרחיק את מקיזי הדם משם כפי שדרש רב יוסף.

16. קטע שלא נלמד

- א.** מהו ההבדל בין הדין שברישא שעל פיו יש למקם את הגורן במרחק של חמישים אמה לפחות מן העיר ומן השכנים כדי לא להזיק ובין הדין שבסיפא שעל פיו המרחק שבו יש למקם את הגורן הוא פחות מחמישים אמה?
- ב. (1)** התירוץ של אביי: הרישא עוסקת בגורן קבוע, והסיפא עוסקת בגורן שאינו קבוע.
- התירוץ של רב אשי: על פי הסיפא, יש להרחיק את הגורן מנטיעות ומשדה חרוש של חברו חמישים אמה כמו ברישא. והטעם לכל ההרחקות של המשנה הוא "כדי שלא יזיק", כלומר כדי שהגורן לא יגרום נזק.
- (2)** אביי סובר שהמילים "בכדי שלא יזיק" הן חלק מן הדין, ורב אשי סובר שמילים אלה הן נימוק לדין.

על הנבחן לענות על אחת מן השאלות 17-18.

בקיאות (ללומדים 8 דפי גמרא ורש"י)

על הנבחן לענות על שניים מן הסעיפים א-ג.

17. א. (1) ההלכות שבהן באה לידי ביטוי זהירות הגבאים:

- גבאי צדקה אינם רשאים לפרוש זה מזה ושכל אחד יגבה יחידי.
- גבאי צדקה שמצא מעות בשוק לא יתנם בתוך כיסו אלא נותנם לתוך ארנקי של צדקה.
- גבאי צדקה שהיה נושה בחברו ופרעו בשוק לא יתן לתוך כיסו אלא נותנם לתוך ארנקי של צדקה.
- גבאי צדקה שאין להם עניים לחלק אין פורטים לעצמם.
- אין מונים מעות של צדקה שתיים שתיים אלא אחת אחת.

[הערה למעריך: די בשלוש הלכות]

(דף ח, ע"ב)

(2) ההקשר הוא: גזברי הקדש.

על פי הפסוק, לא עשו חשבון עם גזברי ההקדש בנוגע לבעלי המלאכה שהועסקו בבדק הבית כי הגזברים היו מוחזקים בנאמנות ("כי באמונה הם עושים"), וכך גם לא עושים חשבון עם גבאי צדקה.

(דף ט, ע"א)

ב. צדקה וחסד

I. (1) החסד של הגויים נחשב חטא מן הסיבות האלה:

- כי הם עושים חסד כדי להתגדל בו.
- כי הם עושים חסד כדי שתימשך מלכותם.
- כי הם עושים חסד כדי להתייחר בו.
- כי הם עושים חסד כדי לחרף בו את ישראל.

[הערה למעריך: די בהסבר אחד]

II. הפירוש של רבי נחוניא בן הקנה עדיף כי רק לפי פירושו לפסוק גם החסד מיוחס לישראל, ואילו לגויים לא מיוחס חסד אלא חטאת בלבד.

(2) על פי תלמידיו של רבן יוחנן בן זכאי: חטאת = חטא, ועל פי רבן יוחנן בן זכאי: חטאת = קורבן חטאת.

(דף י ע"ב)

ג. רב דימי מנהרדעא מוכר גרוגרות

I. (1) צא ובדוק אותו אם תלמיד חכם הוא.

II. לא הכריזו שלא ימכור איש גרוגרות בעיר חוץ ממנו.

I. (2) מי שלא נמנע מלהיפרע על אונאת מלך אדום, אף על פי שהוא אדומי, לא יימנע מלהיפרע על אונאת בושתך.

II. הפשע הרביעי של מואב היה אונאה של מלך אדום — מלך מואב ביזה את מלך אדום [שרף את

עצמותיו לצורך הכנת סיד] ועל פשע זה יעניש הקב"ה את מואב, אף שהוא האריך להם אפו על שלושה

פשעים אחרים שפשעו.

(דף כב, ע"א)

עיון (ללומדים 6.5 דפי גמרא בתוספת עיון במקורות)

על הנבחן לענות על שניים מן הסעיפים א-ג.

18. א. "מצווה רבה" ועניי גויים

I. (1) רב יוסף לא נהג כמו רבא כי הכסף היה מיועד לפדיון שבויים ("מצווה רבה") ואסור לחלקו לעניי גויים משום גנבת דעת.

II. רבא לא חשש שחלוקת הכסף תיחשב גנבת דעת כי גם הגויים יודעים שבכסף המיועד לצדקה רגילים ישראל לפרנס גם עניי גויים.

[הערה למעריך: על תת-סעיף זה – 66%]

(דף ח, ע"א תוד"ה "יתיב", ודף יא, ע"א רש"י ד"ה "דלא סיימוה קמיה")

(2) במקרה הנדון קיבלו מהגוי אף שלא הייתה סיבה לעשות זאת משום שלום מלכות, כי נדבה לבית הכנסת היא כמו קורבן שמקבלים גם מגויים (תוספות, שם).

[הערה למעריך: על תת-סעיף זה – 34%]

ב. כפייה על צדקה

I. (1) כל מצוות עשה שהשכר שלה מופיע בתורה אין בית הדין מוזהרים לכפות על אדם לקיים מצווה זו.

II. בעלי התוספות הוכיחו מפסוקים אלה ששכרה של מצוות צדקה כתוב בתורה.

(2) — הכפייה שכפה רבא על רב נתן בר אמי הייתה באמצעות דיבור ולא כמעשה בית דין.

דברי הגמרא בחולין על מצוות עשה שמתן שכרה כתוב בצידה נוגעים לכפייה כמעשה בית דין, ולכן קושיית התוספות נפתרת.

— רבא כפה על רב נתן בר אמי לתת צדקה בעקבות הסכמה כללית של בני העיר.

דברי הגמרא בחולין על מצוות עשה שמתן שכרה כתוב בצידה נוגעים לכפייה שלא קדמה לה הסכמה כללית של בני העיר, ולכן קושיית התוספות נפתרת.

— כופים על צדקה אף שמתן שכרה כתוב בצידה מכיוון שנוסף על מצוות עשה יש בצדקה גם מצוות לא תעשה ["לא תאמץ את ידך ולא תקפץ את ירך מאחך האביון" — דברים ט"ו, ז].

דברי הגמרא בחולין על מצוות עשה שמתן שכרה כתוב בצידה נוגעים למצוות עשה שאין בהן לאו, ולכן קושיית התוספות נפתרת.

— על פי דברי הגמרא בחולין על מצוות עשה שמתן שכרה כתוב בצידה, בית דין לא ייענשו אם הם לא יכפו. לפי זה, רבא היה רשאי לכפות על רב נתן בר אמי לתת צדקה וכך עשה, ולכן קושיית התוספות נפתרת.

[הערה למעריך: די בתירוץ אחד ובהסבר אחד].

(דף ח, ע"ב, תוד"ה "אכפיה")

ג. הרחקת נזיקין והאיסור להזיק

(1) ייתכן שבזמן שהאדם אוחז בסולם ומניחו סמוך לכותל, הנמייה תקפוץ על הסולם אל השוכן, ונמצא שיש כאן הזיק מגופו של האדם ממש, דהיינו "גירי דידיה" (דף כב, ע"ב).

I. (2) ההקשר: שור מועד שבעליו לא שמר עליו.

מן הפסוק "ולא ישמרנו בעליו" לומדים שחייבים לשמור על שור שלא יזיק, ובאים בטענה כלפי מי שלא שמר. משמע שיש חובה לשמור ואסור להזיק.

II. על פי רבנו חננאל, מן הפסוק "ושפטתם צדק... ובין גרו" לומדים שהדיינים צריכים להיות בקיאים בדיני

שכנים, כגון מהו המרחק שצריך להרחיק תנור מכותל חברו. משמע שצריך להרחיק כדי לא להזיק מכיוון שאסור להזיק.

שאלת חובה. על הנבחן לענות על שניים מן הסעיפים א-ג.

19. מבוא לתורה שבעל פה

- א. (1) תקופת הזוגות הייתה באמצע תקופת בית המקדש השני, א: בתחילת תקופת התנאים (עמ' 10).
(2) כי האמוראים קיבלו על עצמם לא לחלוק על תנאים (עמ' 53; עמ' 25).
- ב. (1) חכם אחד היה נשיא הסנהדרין (ראש הישיבה), והחכם השני היה אב בית דין (עמ' 10).
(2) הליכה אחר הרוב (עמ' 62; עמ' 29).
[לקבל גם כללים נכונים נוספים]
- ג. (1) חושן משפט – דיני נזיקין ודיני ממונות (עמ' 26; עמ' 15).
(2) בית הלל היו נוחים ועלובים, והיו שונים דבריהם ודברי בית שמאי, והיו מקדימים את דברי בית שמאי לדבריהם (עמ' 61; עמ' 29).